

лѣсти, па не само това, ами и да учѣтъ хората какъ се цѣри тая или оная болѣсть. Да вземе нѣкой да учи нѣкого какъ да си ушие обущата, то всѣки ще му се исмѣе въ очитѣ, но да го учи какъ се лѣкува нѣкоя болѣсть, то ще се вижда по-лесно, макъръ че всѣки знае каква разлика има между обущара и медика.

При всичко това, обаче, било по слѣпа случайность, или чрѣзъ сполучливи опитвания, съществуватъ много народни лѣкарства, които по нѣкои пѣти изненадватъ научната медицина, даже по-вече, тѣ я надминаватъ по своята сполука. Свърѣмената хирургия се гордѣе съ така наречената *неподвижна върска*, употребяема при свързването на нѣкоя ступена кость, която върска я издирихъ новитѣ теоретически научни изслѣдвания, а нашитѣ народни хирурзи отъ старо врѣме още знаятъ тая върска и сами си приготвятъ за такава операция нужнитѣ „*клани*“ схванати съ лико или нѣкоя вървь. Кой ли не е чувалъ почти въ всѣко село и въ всѣки градъ за нѣкой народенъ хирургъ или за нѣкоя баба, които сж изцѣрвали разни ступени кости по челоуѣшкото тѣло? Колко ли пѣти не се е случвало, щото такъвъ народенъ хирургъ да притече на помощъ, и да помогне даже и въ такива случаи, когато съвѣтътъ на нѣколко дипломирани доктори се е произнасалъ за отрѣзване ржката или кракътъ на нѣкои нещастенъ болникъ?

Нѣкои отъ такивато народни хирурзи се наслаждаватъ съ необикновенно реноме по нашенско. Такива сж: баба *Петрана* въ Русчукъ; дѣдо *Димитръ* отъ Кошево (Русчукско); *Евтимъ Цѣновъ* отъ Пирдопъ; *Илиевъ* Коприщенецъ въ Берковица; *Желѣзко Чекърка* отъ с. Енидже (лозенградско); дѣдо *Димитръ* отъ с. Табакъ (Болградско окр.); дѣдо *Божилъ* и неговитѣ синове отъ село Кърпецъ, (Дупнишка околия); дѣдо *Иванъ*, който е прочутъ по цѣло Габровско и Тръвненско; дѣдо *Петъръ н. Димитровъ* отъ Берово; такъвъ бѣше и прочутия дѣдо *Моно* отъ Ново-село